

לכבוד המארגנות של הכנס בטוניס שמנעו ממני להגיע אליו:

כל כך עצוב לי לדווח לכן ששרותי הביטחון של שדה התעופה מנעו ממני להשתתף בכנס על "נשים וזכויות רבייה" בטוניס.

תהליך ההשפלה ע"י שרותי הביטחון הישראליים התחיל כשהגענו לשדה התעופה ונודע להם שאני ונהגי ממזרח ירושלים. הם דרשו מאיתנו לחנות בצד ולקחו את כל החפצים שלנו לבדיקה. חייל צעיר ביקש ממני לחלוץ נעליים ובדק אותי. לקחו את הטלפונים הסלולרים שלי ושל הנהג ונתנו לנו לחכות 40 דקות עד שהם גמרו לבדוק את המנוע וגוף האוטו. רק אז הצלחתי להיכנס לשדה תעופה, שם המשיכה מסכת ההשפלות. הייתי היחידה שחיתכה הרבה וידעתי שהם בודקים את שמי וכתובתי ואינפורמציה נוספת. אחרי עזרה

מחיילת ששכנעה את האחראי שלה לתת לי להמשיך, העבירו סוף סוף את החפצים שלי לשיקוף, ונתנו לי לעבור. בשלב הזה ביקש ממני עוד איש ביטחון לבוא לבדיקה נוספת. שלשה- ארבעה אנשי ביטחון בדקו את כל מיטען היד שלקחתי איתי. הם הוציאו את כל החפצים האישיים שלי ופיזרו אותם על הדלפק בחוסר סדר. רק אותי בדקו. כל המאמרים שלי פוזרו בחוף בין הנעליים לבגדים, הוציאו את התרופות והאיפור שלי. על הערימה זרקו את התמונות הבת שלי ועליהן שמו נעלים. כל הניירת וכרטיסי הביקור, הכל הועף על הדלפק בחוסר כבוד מוחלט. כמעט בכיתי כאשר המאמרים שלי נפלו על הרצפה והדפים התפזרו. ביקשתי שלא יערבבו בין המאמרים, ואמרו לי בגסות רוח שאני אוכל לסדר את זה אחר כך. איש ביטחון נוסף רוקן את התיק שלי וכל כרטיסי האשראי שלי בצורה משפילה ואחרים צחקו על החזיות שלי שהם החזיקו בידיהם בחושבם שאני לא מבנה עברית. הכסף שלי התפזר על הדלפק, מברשת השיניים שלי נפלה על הרצפה. מאחר ומתחלה לקחו לי את הטלפון הנייד, לא יכולתי להתקשר לבקש עזרה.

כל המצב הזה, שאני עומדת שם מבולבלת ורואה איך הם עושים תוהו ובוהו בחפצי, המומה מחוסר האנושות שלהם, היה נורא ומאד כואב. לא יכולתי לעצור את הדמעות, תוהו כמה אפשר לספוג השפלה, חוסר כבוד וביזוי בשם "סיבות ביטחוניות". כשניסיתי לקחת מטפחת מהתיק כדי לנגב את הדמעות, צרח עלי איש בטחון שאסור לי להתקרב לארנק.

במעמד כל כך משפיל ומלא התרגשות ודמעות, בא קצין ביטחון ואמר לי שאסור לי לקחת למטוס חומר קריאה והייתי צריכה לשכנע אותו שהחומר הזה הכרחי עבורי. לקח הרבה זמן עד שהוא אישר לי לקחת את הדפים הללו. נישאר מעט מאד זמן לטיסה וקצינת ביטחון נימוסית ונחמדה אמרה שהיא תשריין לי מושב בטיסה וכך

חוסר כבוד וביזוי בשם "סיבות ביטחוניות"

עשתה, אבל תוך זמן קצר באו והודיעו לי שאני לא יכולה לקחת את המחשב הנייד איתי במטוס. תוך כדי כאב גדול מכל ההתעללות הזו בי, הסברתי להם שלא אוכל לנסוע בלי זה, שאני חייבת להכין את ההרצאה שלי ושמחשב נייד מישראל לא יגיע לטוניס אם יטיסו אותו לחוץ. ביקשתי שיביאו את המנהל, אבל גם ממנו קיבלתי רק בוז ויחס נוקשה ומזלזל. הוא סירב בכל תוקף וצחק עלי. כששאלתי למה לא מיידעים את הנוסעות שאסור לקחת מחשב נייד במטוס, תשובתו הייתה "ניראה לך שאני לנו מה לעשות חוץ מלטלפן אליך לפני הטיסה?!". בשלב הזה ניסיתי לטלפן לעזרה לאוניברסיטה, אבל כל מאמצי לקבל עזרה ממשד החוג לקרימינולוגיה, ממשד הדיקן ועוד עלו בתוהו. ו-15 דקות לפני הטיסה ראיתי כיצד הם מתחילים לארוז את המחשב הנייד שלי למשלוח ישירות לטוניס ואז פקעה סבלנותי והתחלתי לצרוח ולהסביר להם, הפעם עם כל הכעס, שהדרך שלהם להתייחס לאנשים לא אנושית ושעל אף שאפשרתי להם לעשות חיפוש מקיף בחפצי, הם

התייחסו אלי באופן קשוח ולא אנושי. אפילו הסכמתי שייקחו את המחשב ויתנו לי אותו רק בשדה התעופה בנחיתה. הם סרבו והשאירו אותי לבד בלי שום התייחסות. כל היחס המשפיל והזלזול בי גרם לי להגיד להם שאם כך, אני לא טסה. לקחתי את חפצי והמחשב הנייד שלי ועזבתי!

כל התהליך המשפיל הזה לקח מ 16:30-13:40 אחה"צ. כתוצאה מכך פיתחתי כאבי זהו, סחרחורות ובחילה שהובילו אותי להקאות מכל העלבון של ההשפלה. ניסיתי להתקשר לכל מיני חברים/ות וארגונים כמו מוסאוה ומאדה, אבל אף אחד/ת לא הצליחו לשנות את הגזרה. יצאתי משדה התעופה בלי יכולת לנשום, ללכת ולתפקד.

צר לי שאפסיד את כל מה שיכולתי ללמוד מהכנס שלך, אבל יש גבול כמה השפלה אפשר לספוג. הרגשתי שכל התהליך הזה שניסה להפוך אותי מאשה פלסטית לישות ערומה בלי שום ערך,

בלי קול ובלי כבוד, וחוסר הכוח להיאבק בדמוניזציה הזו, גרמה לי לסרב לטוס. כיצד יכולתי לטוס

כאנושית, כאשר כל מה שהם ניסו לעשות זה להפשית אותי מצלם אנוש בעודם משתמשים בכל הכוח שיש להם תוך כדי גזילת היכולת שלי להגן על התמונות של הבת שלי, חומר הקריאה שלי, המחשב הנייד והחפצים האישיים שלי. אכן זה היה נורא!! הדרך בה שיטת הדיכוי מנסה להפוך אותנו מאנושיים ליצורים מפוחדים. קבלנה בבקשה את התנצלותי ואבקשן לכתוב לאוניברסיטה שלי ולמדינת ישראל ולבקש מהם שיפסיקו לשלול מאיתנו את הזכות להשתתף בכנסים, לרכוש ידע, לקבל ולתת אחד לשני תמיכה, ושיפסיקו להשתמש בגוף/בחיים שלנו ובהסברים ביטחוניים על מנת להמעית בערכנו ולהפוך אותנו לשוליים, לנדודות אותנו ולהשפיל אותנו.

נדירה שלהוב קבורקיאן

פקולטה למשפטים, האוניברסיטה העברית ירושלים
קטעים מתוך מכתבה (2006 November 16)
תרגום: נופר ליפקין ותלמה בר זיך

ביטחון בפמיניזם

מושפלת אבל בחרתי שלא. ומצד שני, כבר יצא לי לשמוע על בדיקות ביטחוניות שהיו לפי כל המדדים משפילות. נגדן, בין היתר, אנחנו צריכות לפעול. אני חושבת שצריך לחשוב היטב איך למנוע את תחושת ההשפלה שבחוויה הזו או איך להפוך אותה לקלה יותר. לדוגמא, בטיסה פנימית שטסתי בהודו, (גם בה עברתי חיפוש גופני) הודיעו מראש על דברים שאי אפשר להעלות לטיסה - נוזל מכל סוג, בטריות בתוך מכשיר חשמלי וכדומה.

אני חושבת שכארגונים חברתיים בהחלט חשוב שנדרוש יחס שיצמצם את תחושת ההשפלה שבבדיקות הגופניות. אני בהחלט חושבת שאנחנו צריכות לגרום לתשומת לב ציבורית, להביע דעתנו ולהאיר את אותה חוויה שעוברות לא מעטות מאיתנו. אבל אני חושבת שחשוב שנוכח שמטרתן של הבדיקות הגופניות היא בסופו של דבר - הצלת חיים. תהייה אישית לסיכום - בתור סלקטורית הייתי קצת עוף מוזר בשל הביטוי האקטיביסטי של דעותיי, למרות שלפי תחושתי אין בקרב הסלקטורים יותר דעות ימניות מאשר בכל מקום אחר. מעניין מה יקרה עכשיו, איתכן, כש"יצאתי מהארון"?

יהל אס קורלנדר

על פיגוע מעין זה.

ריצ'רד ריד (זוכרות, המפגע הוא בשנת 2000) לימד את כולנו שכל מה שצריך בשביל (לנסות) להפיל מטוס זה סולית נעל (!!!) עם חומר נפץ. ממש לא אותו דבר כמו קניין...

במדינה המיליטריסטית והמשוגעת שלנו נהיינו כבר קהות חושים להשפלה שבחיטוט בחפצינו בכניסה לקניונים ובנוכחות המאבטחים בכל מקום, אולי כי אנחנו מבינות שאנחנו, פלסטינאיות ויהודיות, לא רוצות למות. אני לא רציית שא/נשים ימותו במעשה חבלה ומותם ייצור רק יותר שנאה ומלחמה. בגלל זה הלכתי להיות סלקטורית (וגם כי משלמים די בסדר). עם זאת, האופן שבו מתנהלות הבדיקות הביטחוניות ועצם קיומן הוא לא גזרה משמיים. אני זוכרת מספר פעמים שלמרות ההשתדלות הגדולה שלי לעשות את החוויה הזו לכמה שיותר מקצועית ורגישה לאדם אותו בדקתי, היא עדיין נחווה על ידו כמשפילה. זה אולי קלישאה להגיד אבל זו האמת - השפלה היא לעיתים בעיני המתבונן. גם אותי, בדקו כמה פעמים היטב בנמלי תעופה זרים. פעם אחת זכורה לי במיוחד: הייתי כבר בודקת ביטחוניות ואפילו נופפתי בתג העובד שלי, מה שלא מנע מהסלקטור הגרמני (בשדה התעופה של מינכן) להוריד לי את הנעליים, לשלוח אותי לחיפוש גופני לעיני שאר הנוסעים וכיוצא בזה. בהחלט יכולתי להרגיש

זה מרגיש כמעט כמו יציאה מהארון... (למרות שמעולם לא הסתרת). אני, פמיניסטית, שמאלנית - הייתי במשך ארבע שנים מחיי, עד ממש לאחרונה, סלקטורית! בשנתיים הראשונות בשדה תעופה פנים ארצי (אבל בהחלט עשיתי גם חלטורות בנתבי"ג) ובשנתיים האחרונות בנמל הים של חיפה. לא, לא הייתי אף פעם במודעות כוזבת או בהכחשה לאופן ו/או למידה שבהם העבודה שלי נחווה כמשפילה ע"י חלק מהא/נשים. כן, אתן יודעות, החיים מורכבים וממש לא דיכטומיים לשחור וללבן רע וטוב. אין לי משהו מסעיר לספר לכן על עולמם של בודקי ביטחון, אין שם איזה שיח ימני, פשיסטי, גזעני סמוי שבו לידי ביטוי בכוונה תחילה להשפיל ערבים. המחשבות הבאות הן פרי ניסיוני והן במידה רבה מייצגות (כך לדעתי ולדעת סלקטורים אחרים ששלחתי להם את הרשימה הני"ל) את הדעות של בודקי הביטחון העומדים מאחורי עבודה זו. רק לאחרונה (21/11/06) הותר לפרסום עוד ניסיון להחדיר פצצה למטוס אל-על בפרנקפורט. האם המטרה של מניעת פיגוע איננה מטרה טובה דיה? מה יהיו הסיכויים לשלום ולהידברות בימים שאחרי (טפו, טפו) פיגוע המוני במטוס נוסעים ישראלי? מטוס זה לא קניין - המשמעות של פיגוע במעבר גבול אזרחי היא הרבה יותר גדולה הן מבחינת האטרקטיביות והן מבחינת תגובת הנקם של ישראל

השפעת מצב הלחימה בצפון על מצב הזנות והסחר בנשים בישראל

מאת: ריטה חייקין

בריאות - כתוצאה ממצב הלחימה המתמשך בצפון, שובש מערך השירותים הבריאותיים לאזרחים. קופות החולים נערכו לקבלת חולים באופן מוגבל או פעלו במערך חירום. גם בעבר קורבנות הסחר ה"לא חוקיות" בישראל התקשו לפנות למוסדות הבריאות הציבוריים השונים, אלא נהגו לפנות למרפאות פרטיות, אשר רובן נסגרו עקב המצב הביטחוני ובשל העובדה כי חלק מהרופאים גויסו למילואים או לעבודה בבתי החולים בצפון. מרפאת המין של משרד הבריאות בחיפה נסגרה בהסכמת משרד הבריאות החל מתחילת הלחימה בצפון, בעקבות החשש לביטחונם של עובדי המרפאה ומיעוט המבקרים/ות בה, למעט מקרים חריגים. כמו כן לא נקבעו תורים לבדיקות איידס ברמב"ם. מרפאת המין בתל-אביב היתה היחידה ששרתה את קורבנות הסחר ללא תשלום או תעודה מזהה, והיא פעלה עד ל-6.8.2006. אז היא נסגרה לשבועיים מסיבות לא ידועות.

מתקני כליאה - לא נצפו שינויים ניכרים בעבודת מתקן הכליאה מיכ"ל בחדרה. יחד עם זאת, בעקבות הלחימה בצפון, הצטמצמה פעילות מנהלת ההגירה. **פניות מחו"ל -** 3 פניות דחופות לאיתור נשים שקרוביהן מחפשים אותן נרשמו בתחילת המלחמה, זאת לעומת פנייה אחת לחודש-חודשיים בימים שגרתיים.

פניות לקו חרום בארץ - במהלך המלחמה, נרשמו 2 פניות של קורבנות סחר אשר רצו לעזוב את המדינה במהירות, זאת לעומת פנייה אחת לחודש בימים שבשגרה.

מצב במקלט - פניות חדשות לא התקבלו, למעט פניה מטעם "אשה לאשה" לאפשר לאחת מקורבנות הסחר המתגוררת בגבול הצפון לקבל מקלט לה ול-2 ילדיה. פנייתנו נדחתה והאשה נשארה עם ילדיה בעיר, מאחר ו"המקלט אינו ערוך לקליטת ילדים נוספים" ומחשש שהאשה לא תעזוב את המקלט בתום מצב החירום.

המלצות והנחיות:

- יש לתת לקורבנות הסחר, אשר חוו את חרדת המלחמה בצפון, זכויות כליתר תושבי הצפון, בדגש על טיפול רפואי ומתן שירותים פסיכולוגיים בשפת אמן.
- על המשטרה להיות ערנית לגידול בצריכת שירותי מין והסחר בנשים במרכז ובאילת.
- יש מקום לקמפיין מאסיבי נגד צריכת שירותי מין - קמפיין שיפנה לישראלים ולגורמי חוץ, דוגמת הכוח הרב-לאומי.
- יש להקפיד על פיקוח וערנות לגבי החשש מפני צריכת שירותי מין וגידול בסחר בנשים באזור הצפון, בעקבות הגעתו של הכוח רב-לאומי.
- יש מקום לערוך בדיקה מודיעינית לגבי מצבן של קורבנות הסחר בצפון הארץ.

* דברים אלו הינם תקציר של הדו"ח המלא, אשר הוגש מטעם עמותת "אשה לאשה" - מרכז פמיניסטי, חיפה" לח"כ זרבה גלאון, יו"ר ועדת המשנה הפרלמנטרית למאבק בסחר בנשים, כנסת ישראל, ביום 3/09/2006. את הדו"ח המלא ניתן למצוא במשרדי "אשה לאשה".

לאור הקושי הרב באיסוף נתונים מדויקים, להלן מגמות כלליות במספר תחומים עיקריים, המבוססות על שיחות טלפון, מפגשים וסיוורים באזור חיפה והקריות במהלך הלחימה בצפון במהלך יולי-אוגוסט 2006:

משטרה - משיחה עם נציג המטה הארצי שאחראי על תיקי סחר בנשים, נודע כי המגמה שרווחה לפני פרוץ המלחמה המשיכה גם במהלכה ולא נפתחו תיקים חדשים בנושא סחר, ניהול בתי בושת וסרסרות. מכאן שהמשטרה המשיכה להזניח את הטיפול והאכיפה בתופעות האמורות באזור הצפון. **בתי משפט -** בית המשפט במחוז חיפה עבד במתכונת שבת עם פרקליטים תורנים וסיפק טיפול חלקי בעבירות פליליות ואזרחיות.

פעילות בתי בושת באזור הצפון ובחיפה - רוב בתי הבושת הפעילים באזור חיפה והקריות נסגרו במלחמה. ואולם, מאחר שבשנים האחרונות מרבית הפעילות בתחום תעשיית המין ירדה למחתרת, התרחב השימוש בדירות דיסקרטיות או "שירותי ליווי" בבתי הלוקוחות ובבתי מלון. בסיוור בין בתי הבושת שנערך ביום 14/08/2006 (יום כניסת הפסקת האש לתוקף) נמצאה פעילות חלקית באזור קריית אתא. במקום לא נראה כי יש מרחב מוגן, כנדרש מהמצב הביטחוני באזור, והנשים העובדות היו תחת השגחתו וניהולו השרירותי של הסרסור. גם חלק ממועדוני החשפנות בחיפה המשיכו לפעול בימי הרגיעה היחסיים באזור. כאשר התברר כי ירי הרקטות מתבצע בייחוד בשעות האור, גברה הפעילות בלילות במקומות אלה.

לשאלה: מה קרה לנשים הסגורות בדירות והאם הן יכלו להגיע למרחב מוגן, עולה כי רק בחלק מהמכוניים בהם ביקרנו, אשר פעלו בזמן המלחמה, היה מרחב מוגן. בחלק מהמקרים, התברר כי הנשים הוסיפו לעבוד גם בעת הפעלת צפירת האזעקה. יש לציין, כי אחת הרקטות שנפלו באזור צומת קריית אתא נפלה בנגריה הסמוכה מאוד לאזור בתי הבושת. איננו יודעות האם היו שם נשים בעת הזו. לשאלה: מה היתה מידת ביטחונן של הנשים שספקו שירותי מין בבתי הלוקוחות, עולה כי היו עשרות נשים שעבדו באזור הצפון בזמן המלחמה. בניגוד לנשים מקומיות העוסקות בזנות, אשר עברו למרכז הארץ והוסיפו לעבוד לפרנסתן, הרי שנשים נסחרות זרות לא יכלו לעזוב. עוד עולה, כי בתקופת המלחמה פורסמו מודעות גיוס בעיתונות המקומית לעבודה באזור תל אביב וייתכן שהיה צפי כי הביקוש לשירותי מין יעלה שם כתוצאה מתנועת האוכלוסייה מהצפון דרומה. גם אילת הפכה לאחד האזורים המרכזיים ביותר במתן שירותי מין.

לקוחות - בנוסף לעלייה המשמעותית בצריכת שירותי המין במרכז ודרום הארץ, למצב המלחמה היתה גם השפעה על הרגלי צריכת המין של גברים כדרך לפריקת מתחים. משיחות עם בעלי מועדוני חשפנות ונשים אשר הועסקו בזנות, עולה כי הלקוחות שביקרו במקום במהלך הלחימה היו מכל קצוות האוכלוסייה, יהודים וערבים, אשר רובם לא חששו מהמלחמה והמשיכו לצרוך מין כהרגלם.

מכתב מכאן

לפעמים אני ממש לא מבינה את פני הדברים. עכשו כאשר בני סלע חזר לשכון לבטח בבית הסוהר אנחנו יודעות שלמדינה היה מיליון וחצי שקלים שאותם הם הוציאו על החיפוש אחרי. איפה היה הכסף לפני שסלע ברח? למה אין למדינה כסף למנוע את האונס והאלימות כלפי נשים לפני שזה קורה? למה המדינה לא מוצאת אף פעם מספיק כסף למרכזי הסיוע לנפגעות אונס, למקלטים לנשים מוכות, לקוי חירום? למה בכלל אנחנו הנשים ממשיכות לדאוג למי שנאנסו ולמי שחיות באלימות ואיננו מצליחות לגרום למדינה לעשות מאמץ אמיתי ומרכזי בשכנוע של ציבור הגברים שאסור, פשוט אסור, להתנהג באלימות כלפי נשים. מה קורה כאן? מי מנהל את עניני הכספים של המדינה ומי מחליט מתי יש ומתי אין כסף. הרי הסיפור על האלימות לא נגמר. אלימות מתמשכת נגד נשים ונגד כל חסרי הכוח ומשוללי הזכויות. ויש קשר. הרעיון שאלימות היא כלי אפשרי ביחסים בין בני אדם בפרט ובין מדינות בכלל הוא רעיון כושל ומכעיס. שום דבר טוב לא יצא מיחסי כח ואלימות. אולי לרגע ניתן לחשוב ששימוש בכוח עשוי לקדם מטרה. אולי לרגע. לאורך זמן אלימות רק מביאה בקרבה עוד ועוד אלימות. אין ספק, אנחנו חיות בחברה אלימה ואנחנו עדות לאלימות על סוגיה השונים יום יום. גם הויכוח הציבורי מתרחש באוירה של אלימות, שם בזירה הציבורית ראינו בזמן המלחמה גנרל אחרי גנרל מסביר לנו למה המלחמה הכרחית. עכשו כאשר כולנו יודעות/ים כבר שכל מלחמה היא מלחמת שווא ואסון שוב מסבירים לנו גנרלים ופוליטיקאים למיניהם שבקיץ הבא תהיה עוד מלחמה. לא, אני רוצה לצעוק להם עד שתחרשנה אוזניהם, לא, אני רוצה לשכנע אותם, אפשר גם אחרת, חייבת להיות דרך אחרת. כמו שלא חדלתם מלחפש את סלע עד שנתפס, כך בדיוק, באותה נחישות, עליכם להתחיל ולחנך את הציבור כולו ואת עצמכם שאלימות אסורה לחלוטין.

שלא יתכן להיות חייל, לוחם וכובש בחוץ וגבר עדין ומתחשב בבית. שאחת מכל שלוש נשים החיות כאן בארץ תעבור אונס או הטרדה מינית ואנחנו לא צריכות ועדות חקירה של המשטרה או הצבא כדי לדעת שמשוהו כאן מאד מאד לא בסדר. אלו שדורשים/ות מן הממשלה הזו להתפטר צריכים לשאול את עצמם/ן לאיזה כיוון הם רוצים להוביל את החברה בישראל. הם צריכים להכין כבר היום את החזון לחברה אחרת. שלא תשלוט בעם אחר ושלא תשלוט בגוף האשה. מנהיגות שתהיה אמיצה דייה לכלול בקרבה את כל הקבוצות השונות, שיהיה בה חמלה לזולת וכח להודות בכשלונות. כן, משהו כאן לא ברור ואנחנו תובעות תשובה והבטחה שמליון וחצי השקלים הבאים לא יבוזבוזו שוב על כשלונות אלא על תקוה חדשה שאין בה עתיד של מלחמה, לא אנסים בורחים ולא אלימות כלפי נשים.

חנה ספרן

רעיונות, מאמרים, איורים, תגובות ומודעות יתקבלו בתודה. נא לפנות לאשה לאשה.

מערכת: **מיקי, ארנה מרי-אש, חזיה איל, חוה רובין, עולה שתווי, לינא שאהין, צמרת הרשקו**
יצוב גרפי: **ירדן דותן** www.jordandotan.com

**אשה לאשה וקואליציית נשים לשלום מזמינות
לכנס השני**

ביטחון וחוסן - למי?

זאת השנה השנייה שאנו נקיים דיון אלטרנטיבי לכנס הרצליה, אנו נשאל האם העיסוק ב"האיומים האסטרטגיים" על ישראל - הוא הפיתרון או שמא הבעיה? מה הם המחירים שכולנו משלמות על תעשיית הנשק והמלחמה המשגשגת באזורנו? נראה שניתן לקיים דיונים חשובים בשאלות גורליות מבלי להתעלם מייצוג קולות מגוונים של נשים וקבוצות אוכלוסייה שונות.

הכנס יתקיים ביום שלישי, 23.1.07 בזן פנורמה חיפה

למעונינות בפרטים נוספים אנא כתבו אלינו במייל ishahfc@netvision.net.il
או בטלפון לחדוה 04 - 8650977

אישאה לאישאה ותחالف נساء للسلام
تدعوكن لحضور

المؤتمر الثاني الامن والحصانة - لمن؟

هذه السنة الثانية على التوالي التي نقوم من خلالها بطرح حوار بديل عن ما يطرحة مؤتمر هرتسليا، سؤالنا سيتمحور حول "التحديات الاستراتيجية" على اسرائيل. ما هو الحل او بالاحرى ما هي المشكلة؟ ما الثمن الذي ندفعه جميعنا لصناعة السلاح والحرب المزدهرة في مناطقنا؟ يتبين انه من الممكن اقامة وطرح حوارات مهمة حول قضايا جوهريه من دون تجاهل اصوات النساء من شتى الخلفيات واصوات شرائح اخرى من المجتمع

سيعقد المؤتمر يوم الثلاثاء الموافق ٢٣.١.٢٠٠٧ بفندق دان بانوراما- حيفا

لتفاصيل اضافية الرجاء الكتابة ل ishahfc@netvision.net.il
او الاتصال بحدفا على هاتف ٠٩٧٧-٨٦٥٠٠٤

דבר המערכת

המחשבה המקורית הייתה להקדיש את דף המידע הזה למסעות ולסיפורי מסע, אך מהר מאוד נוכחנו לדעת, שעבור חלקינו, במציאות הנוכחית, המסע הופך רומס ומשפיל עוד בטרם יצאנו לדרך. לכן החלטנו להקדיש חלק מדף המידע לנושא החיפוש, העיכובים וההשפלות, אשר נשים נאלצות לעבור כדי לעבור פיזית ממקום למקום. לצערי, הנושא אינו חדש. אני מודעת לעניין החיפוש, מודעת ושוקתת כבר הרבה זמן. פעם עוד התעקשתי, לפחות לגבי עצמי, שגבר לא יעביר על גופי את המכשיר הדוחה הזה של גלאי המתכות (אחרי שפעם, בתחנה המרכזית בירושלים גילוי מתכות כזה הפך להטרדה מינית בוטה). היום, כשאין לי זמן וכוח אני כבר משלימה עם יד של גבר מעבירה גלאי, למרות שאני יודעת שמותר לי לסרב. אני משלימה עם כך שאם אענה בעברית צחה ואשכנזית "בוקר טוב" למאבטחים בתחנות האוטובוס הם לא יעכבו אותי. אני משלימה עם זה שצבעי ומבטאי מעבירים אותי בקלות יחסית. וזה קטן כל כך, יחסית לסיפורים הקשים יותר שנשים מספרות, ושנחנו מכירות כל כך טוב ממקומות אחרים, ועדיין, מדהים כמה, לאט לאט, רמיסת הזכויות הופכת לנורמה, וכמה, אם כולנו היינו מתעקשות לעבור את אותה בדיקה ביטחונית, בסוף היו יורדים מזה, כי אי אפשר באמת לבדוק כך את כולם. אבל אנחנו ממחרות, ויש לנו חיים, ואין לנו זמן להיות לגמי פוליטיות כל דקה ודקה מחיינו, או שכן?

נחמה

מה לבדיקות בנתב"ג ולבטחון?

הנעליים הרי עברו שיקוף שעה קודם לכן. עניתי לו שכמובן ואני נאלצת לנסוע עם הנעליים, כי אני לא מתכוונת לחטוף דלקת ריאות בקור ובגשם של דנמרק ובודפשט. ביקשתי לקבל את ההחלטה הזו בכתב, ולדבר עם הממונה עליו. הוא התעקש שהוא הממונה ו"אלה הם הכללים". הוא טען בתוקף שיש לי אפשרות לבחור בין ויתור על הנעליים לבין ויתור על גישה לחפצי האישיים. מה הקשר בין שני הדברים? מה זה שייך לביטחון? הוא נתן לי 5 דקות להחליט עד שישבו. ברור שאי אפשר לבחור בין שטויות שכאלה. הוא חזר אחרי זמן מה - תוך כדי המשך בדיקת חפצי - והציע לי קפה... עשה רושם שהוא מבין שזה מגוחך. אחראית כבת 40 הופיעה וחזרה על זה שאני צריכה לבחור; אני חזרתי על דרישתי לקבל את זה בכתב. היא לכאורה הסכימה אבל נעלמה. אחרי כשעתיים חפצי היו ארוזים. התייאשתי מהלהבין את הקרקס הזה, ונתתי את נעליי (שנארזו ב"חבילה בטחונית", והדגניים וכיו נארזו בכזו חבילה נוספת). והלכתי יחפה בליווי אנשי בטחון ל"צ'ק אין". האחראי מטעם חברת התעופה סרב בתוקף לקבל אותי יחפה. הוא נראה עצבני על הקרקס, ושלח מייד את איש הבטחון להביא את נעליי. הוא נתן לי פתק אדום, והסביר שהוא ישמור אותם עד בודפשט, שם אקבל אותם חזרה. מה לכל הקרקס/הצגה הזו ולביטחון? איך נעלית נעליים בקור נובמבר וגשם שייך לביטחון? נסיעה עם נעליים וגישה לחפצים האישיים שלי בדרך. מה הקשר בין שני הדברים? איך הקשר ביניהם שייך לביטחון???

ביסודיות גדולה. והכל נארז בחזרה. סנדלים ונעלי התעמלות מתוך התרמיל הגדול צריכים היו "כמובן" החוצה לשיקוף. מתנות חדשות וסגורות לגמרי: חבילת דגניים גדולה ושקדי מרק מנכדיי בישראל לנכדיי בדנמרק וכמה אריות חומס - נדרשו או לחזור אותם, או להשלח ב"חבילה בטחונית" מיוחדת! כמובן שבחירתי ב"חבילה הבטחונית" -אני לא צריכה דגניים וחומס מפוזרים בכל המטען שלי! הייתי רוצה לדעת למה 3 חבילות ביסלי מנכדים לנכדים לא קיבלו טיפול מיוחד כמו השאר? זה נראה כמו קרקס ואני הסתכלתי בהשתאות וחוסר הבנה על הריצות שלהם ל- ומהשיקוף של עטים ומרקרים. בדיקה יסודית ביותר של תיק הטואלט עם טאלק, וזולין, תחתוניות ועוד. תהיתי האם הם מתכננים להוציא את כל משחת השיניים ולהכניס אותה בחזרה, "מה שבטוח"...

קצין הביטחון, טל גל-און, התחיל לצעוק ולאיים: שאני אאחר לטיסה ואצטרך לשלם כרטיס חדש בעצמי, שחשבון המלון יעלה לי 200-300 דולר... אינני זוכרת מה עוד הוא איים, אבל הייתי צריכה להתרכז באריות החפצים שלי כראוי. אני עונה לו שאני מגיעה 3 שעות לפני הזמן כדי לא להילחץ - אני פשוט לא מוכנה להילחץ. אני מאבדת מפתחות, כרטיסי אשראי ועוד כשאני בלחץ - לכן מגיעה מוקדם במיוחד. (בדרך הלוך היו לי 26 קופסאות קטנות וזולות של מקרל לבקשת נכדיי, ולא הייתי בטוחה האם אנשי הביטחון עומדים לפתוח את כולם... כמו שהתעקשו לפתוח אריות MP3 חדשות שהבאתי לנכדיי...). הוא התחיל לצעוק ולצרוח ואמר שלא אוכל לעלות על המטוס עם הנעליים שלי!)

הגעתי בתאריך 8/11/05 בשעה 02.40 לפנות בוקר עם רכבת לשדה התעופה נתב"ג, כדי לטוס בשעה 06.00 עם חברת התעופה ההונגרית "מאלב" לבודפשט ומשם להמשיך לקופנהגן בשעה 17.40 (אותו יום). (הגעתי בתאריך 15/11 יחד עם עוד 11 סבתות דניות אחרות, ועברנו כשעתיים שאלות ובדיקות של המטען שלנו). הוציאו אותי מהתור בו עמדת, וליוו אותי עם כל החפצים שלי לחדר מיוחד לבדיקה יסודית, שפחות או יותר התפתחה לקרקס. חיפוש גופני, לרוקן כיסים - זו כפי הנראה שגרה. מעניין מה הם מחפשים? כמובן שגלאי המתכות צורח בגלל הרוכסן במכנסיים שלי. קרוב לוודאי שאת זה כל אחד מבין. האישה הצעירה ביקשה ממני להוריד את המכנסיים (אין לה זכות לעשות זאת). הורדתי אותם לגמרי והעברתי לצעירה, שכמובן לא מצאה שום דבר חוץ מהרוכסן. הנעליים נמסרו לשיקוף. אחרי כ-40 דקות חזרתי להיות בנעליים ובמכנסיים שלי כולל מטפחת אף, מפתחות, פתקי תזכורת וכיו בכיסים. עכשיו הגיע תור תרמיל הנסיעות, תיק הגב והחפצים האישיים (תיק גב ליומיים ושקית עם אוכל לדרך). אני צמחונית וחברות התעופה שוכחות לעיתים את המנה הצמחונית, חוץ מזה הייתי צפויה להיות 8 שעות בבודפשט (וחיה כסבתא בת 71 על תקציב נמוך למדי). 3-4 הצעירים בדקו את תיק הגב באופן מאד יסודי, עם בדיקה מיוחדת למצלמה, MP3, עטים. פנס-עט אמריקאי קטנטן נחשד במיוחד, ורבים מהחפצים נלקחו החוצה לשיקוף או מה שהם לא עושים? אני מוכרחה (ועומדת על זה) לארוז את חפצי חזרה בעצמי, אחרת לא אמצא אותם בדרך ובקופנהגן. ארזתי את תיק הגב בחזרה. השקית עם בגדי גשם (מניילון), סוודר נוסף, 5 קלמנטינות וכריכי הגבינה שלי (צנימים + פרוסות גבינה צהובה) נבדקים

אינגריד שטייניץ, תושבת דנמרק, אם לבת ישראלית, סבתא ל-4 נכדים ישראליים. תרגמה מדנית: **מיכל גלברט**

حين تتحول النسوية إلى جدار عزل وفصل

ضد الاحتلال، ومن أجل إقامة دولة فلسطينية، ومن أجل إعادة تعريف الدولة وتغيير رموزها وليس عبر المطالبة بشمل النساء بتلك الرموز الإقصائية.

عرين هوراي X

مسؤولة العلاقات العامة في السوار الحركة النسوية العربية مساعدة ضحايا الاعتداءات الجنسية

فعاليات

يوم الاثنين، 15.1.07 في تمام الساعة 20:00

المفروض طلاقهن والمحاكم الدينية اليهودية من منظور

نسوي

مع ربكا لوبيتش من مركز عدالة "تسيديق" للنساء

مركز الطفولة- منبر مي زيادة والمرأة للمرأة

يتشرفون بدعوتكم لحضور ندوة بعنوان

"نساء واعلام في مناطق النزاع"

بمشاركة الصحفيات:

عنات سراغوستي وامال شحادة

تدير الندوة نبيلة اسبنولي

وذلك يوم الثلاثاء 6.2.07

الساعة 19:30 في مبنى اشكول بايس في الناصرة

المواصلات مؤمنة من المرأة للمرأة هاتف-04-8650977

امرأة لامرأة وأصوات- نساء فلسطينيات مثليات

يدعونكن إلى

نادي الأفلام المثلية

نعرض لكن

Fire

يوم الأحد 18/02/07 الساعة 19:00

في بيت امرأة لامرأة وأصوات

في نيودلهي ، سينا امرأة جميلة وذكية تقدم على زواج

مرتب خال من الحب مع زوج كافر ، جاتين. العيش معا

حسب العرف والتقاليد في نطاق الأسرة الكبيرة الذين

من أصحاب محلات فيديو، فتتساعد التورات الأسرية.

رادها (زوجة اشوك أخ جاتين) ، غير قادرة على التفكير

بسبب خيبة أملها من زوجها اشوك الذي اكتسب حياة

السوامي أي العزوبة .في النهاية رادها و سينا تجدان

المشترك بينهن وتتطور بينهما علاقة جنسية وهي أكثر

عمقا عاطفيا من ما وجدن مع أزواجهن. إخراج: ديبا

مهتا

رئيس الدولة آمنة وحكوماتها تمارس كل أنواع القمع والقتل والتشريد وهدم البيوت على أصحابها الأحياء. هل اقتشعرت أبدانكم من فكرة اغتصاب نساء في مسكن الرئيس وتريدونه بيتا آمنا لنا جميعا، فماذا عن اغتصاب حياة البشر، ماذا عن اغتصاب الأمان من أسرة الأطفال الفلسطينيين الذي تقوم به حكومة الدولة، ماذا عن اغتصاب حق الشعوب في تقرير مصائرنا، ماذا عن اغتصاب عشرات آلاف الدونمات من أصحابها الفقراء والفلاحين، ماذا عن اغتصاب الحق في التنقل من النساء الفلسطينيات الحوامل اللواتي يفقدن أطفالهن أو يستشهدن على حواجز دولتكم الأبية، ماذا عن اغتصاب الحيز والمكان وحبس البشر داخل غيتوات جدار دولتكم، ماذا عن عدم اعتراف الدولة لا بالغبن التاريخي ولا بالغبن الحالي الذي أحلته وتحمله بالشعب العربي الفلسطيني؟

رئيس الدولة هو رمز لها، هو رمز لصورتها أمام العالم، هو رمز لسياساتها وتطلعاتها، وهو رمز لمواطنيها. فدولة قامت على انقراض شعب، وتعرف نفسها عن طريق إقصاء السكان الأصليين للبلاد التي قامت عليها، دولة تقوم بسياساتها على الاحتلال والقتل، والتمييز والتهويد، لا تستحق إلا رئيسا معتديا مغتصبا.

النسوية هي مشروع تحرر وعدالة، ووجود نساء على رأس دول حكوماتها قمعية لا يشكل ضمانا لأي عدالة. فليست النساء بجوهرها أفضل من الرجال، فلم تكن جولدا مثير اقل سوءا من رؤساء الحكومة السابقين واللاحقين من الرجال، وليست كونداليزا رايس أقل امبريالية من سابقتها من وزراء خارجية الولايات المتحدة. لقد ارتكبت إسرائيل معجزة بيت حانون وترتكب جرائم قتل يومي في قطاع غزة وفي الضفة الغربية. كما ارتكبت مجازر لبنان بينما تسيبي ليفني وزيرة لخارجية إسرائيل.

المشروع النسوي هو مشروع للتحرير من الظلم وليس مشروعا للمشاركة في الظلم، لا نريد أن تتساوى النساء في ممارسة الظلم. كل وظيفة تمثيلية تعتمد على التماهي مع المؤسسة التي تمثلها، ولا يمكن للنسويات والمدافعين عن حقوق المضطهدين أن يتماهوا مع سياسات ظلامية معادية للإنسانية. تنطوي سياسة الهويات على إشكاليات عديدة، لكن مطلب تعيين رئيسة للدولة تحول هذه السياسة إلى مفارقة عبثية.

على التنظيمات النسوية والاجتماعية أن تعزز النضال ضد عسكرة الدولة والمجتمع، وكذلك النضال ضد مفاهيم الرجولة البطرورية التي تقدس الجيش وتجعل قيادة الطيران الحربي رمزا للرجولة في إسرائيل، مما يكرس ثقافة العنف والاعتداء التي أكثر ما تستهدف النساء. عليها أيضا تعزيز النضال ضد الهيمنة الأشكنازية، عبر إعادة بناء الثقافة السائدة في هذه الدولة، وبإعادة الاعتبار لليهود العرب الذين نسف المشروع الصهيوني هويتهم. النضال من أجل العدالة يفترض النضال

قامت عدة تنظيمات نسوية واجتماعية بحملة "نسوية!!" جماهيرية كبيرة تحت عنوان "رئيسة لدولة إسرائيل" ونشروا بهذا الخصوص عريضة موقعة من قبل شخصيات جماهيرية، يهودية وعربية. يتضح من النص أن الحملة تهدف إلى "خلق خطاب جماهيري حول مسألة انتخاب امرأة لرئاسة الدولة"، و"تمهيد الطريق من أجل إنجاح انتخاب امرأة في إسرائيل لأرفع منصب في إسرائيل".

معظم التنظيمات المشاركة تمثل قضايا عادلة، فمنها من يدعو لرفع مكانة المرأة أو من يناضل لمكافحة الاعتداءات الجنسية ومنها من يحارب الهيمنة الاشكنازية في الدولة، أو من يدعو للدفاع عن حقوق المثليين والمثليات، ومنها الذي يناضل من أجل السلام ووقف الحرب والاحتلال. لكنها كلها ومع الأسف تحارب من أجل الحفاظ على الرمز التمثيلي للدولة.

في سياق دولة إسرائيل يصبح مطلب "رئيسة للدولة" بمثابة صراع على حق التمثيل وليس على حق المساواة. أي الحق برموز الدولة دون المساس بجوهرها وهو حق تعتبر المطالبة به تماهيا مع الدولة.

يدعي المبادرون لهذه الحملة وموقعو العريضة أنهم يريدون امرأة في منصب الرئيس من أجل: "أن تمثلنا وتمثل كافة قطاعات المجتمع باحترام" و"تقود سلطة عادلة، ديمقراطية وإنسانية من أجلنا جميعا".

نحن نعرف أن لنا في كلمتي تمثلنا ومن أجلنا بالتعريف لا تعود على العرب، فهي دولة لليهود أصلا. دولة قامت على أنقاض شعبنا وعلى تهجير معظم أبنائه وبناته؛ إنها دولة احتلال تمارس القتل والعنف وترتكب المجازر. دولة تعرف نفسها من خلال إقصائها.

الرئيس في الدولة اليهودية هو رمز للمواطنين اليهود في إسرائيل، بل ولليهود العالم أيضا. إذن فهم عندما يتحدثون عن كافة قطاعات المجتمع يقصدون المجتمع اليهودي. وألا فليسعوا إلى تغيير طابع الدولة بدل أن ينصبوا امرأة رمزا لها. يقولون أيضا في عريضتهم أنهم يريدون امرأة لكي تقلب مقر الرئيس لبيت آمن، و (لاحظوا للكلمة مدلول حميمي!!!) إذ أن كل التنظيمات المشاركة ولا سيما النسوية منها تناهض اغتصاب النساء، والاعتداء عليهن جنسيا او نفسيا او كلاميا، وهذه حرب عادلة. لكنهم يطالبون بوجود أمراه لتحول هذا البيت إلى بيت آمن!! ولكن كيف؟؟!!

كيف يكون هذا البيت آمنا بوجود امرأة، طالما هي مجرد رمز للدولة ولسياساتها، وتنتخب داخل برلمانها، الصهيوني بغالبته العظمى. فانتخاب رئيس الدولة بإسرائيل هو انعكاس لعلاقات القوة داخل البرلمان أي من ضمن موافقة الائتلاف الحكومي، والذي يزرخ بالمضطرفين. ستكون بأفضل الحالات من حزب العمل الصهيوني الذي يتبوأ رئيسه وزارة الدفاع. كيف يكون بيت

קולקטיב
اجتماع الهيئة العامة

יום רביעי, 31.1.07
יום שלישי, 27.2.07

בשעה 19:30

הביאי איתך דבר מאכל/משקה לכיבוד
כולן מוזמנות!
ارجو احضار ما لذ وطاب

ביום שני, 15.1.07
בשעה 20:00

מסורבות גט
בשייח הפמיניסטי

עם רבקה לוביץ
ממרכז צדק לנשים

אשה לאשה ואסוואת-נשים פלסטיניות לסביות מזמינות
מועדון הסרט הורוד
Fire

אנו מקרינות את הסרט
ביום ראשון, 18.2.07 בשעה 19:00
בבית אשה לאשה ואסוואת

בניו דלאי סטה, אשה צעירה חכמה ויפה נקלעת לשידוך חסר אהבה עם זאטין שהוא גבר אתיאיסט. המשפחה המורחבת, בעלי עסק משפחתי לוידאו, חיים יחדיו בצורה מסורתית. המתח במשפחה עולה. ראדה, גיסתה של סיטא, לא מצליחה להרות, בעלה המאוכזב אשוק (הגיס של סיטא), לקח על עצמו נדר של פרישות ונעדר רוב הזמן. לבסוף סיטא וראדה מפתחות קשר גופני ורגשי עמוק יותר משהן חוו עם הבעלים שלהן.

בימאית: דיפה מהטה, ארץ: הודו/קנדה
שפה: אנגלית (ללא תרגום)

ג.ר.נ.י.ת

עמותה לסיוע לנשים בהליכי גירושין ולאחריהם

בחיפה: 04-8341451 במרכז: 03-6320035

אל טפולה ואשה לאשה מזמינות לפאנל נשים והתקשורת באזור סכסוך

דוברות: ענת סרוגוטי, עדי דגן ואמל שחאדה
מנחה: נבילה אספניולי

המפגש יתקיים ביום שלישי, 6.2.07 בשעה: 19:30,
בבית אשכול פייס נצרת

הסעה תצא מחיפה, לפרטים ניתן ליצור קשר עם חדוה 04-8650977

הצטרפי לתפוצת האימליים שלנו, כיתבי לנו את כתובת הדוא"ל שלך אל:
ishahfc@netvision.net.il

לפרויקט העצמה פמיניסטי
דרושות מתנדבות

בעלות ראיית עולם פמיניסטית, מאזור חיפה והקריות, המתנדבות שתבחרנה תעבורנה הכשרה בתכנים הקשורים להעצמה, צדק כלכלי חברתי, שוק התעסוקה ומנטורינג אישי.

מרכז מהות - מידע, הדרכה ותעסוקה לנשים הוא מרכז פמיניסטי, שהוקם בשנת 2004 ע"י קואליציית נשים חיפה, ופועל לקידום צדק כלכלי חברתי בשדה התעסוקה, בשיתוף ארגונים פמיניסטיים, גופים קהילתיים ועסקיים.

לפרטים:
צמרת - 04-8554542
zameret@mahutcenter.org

הפורום החיפאי
החברה והחומה לסביות

• טיולים • הרצאות • ערבים פתוחים • קבוצות
• מסיבות • סרטים • מפגשים • ועוד

לפרטים: 04-8530348
www.forumhaifa.org

ASWAT - Palestinian Gay Women

118 شارع ارلوزوروف، حيفا 33276
تلفون: 04-866-2357-972
فاكس: 04-864-1072-97
http://www.aswatgroup.org

80 ש"ח

דמי חברות לשנת 2007

חברה יקרה, הנך מתבקשת לחדש את החברות באשה לאשה ולשלם את דמי המנוי בהקדם האפשרי למען נוכל להמשיך ולשלוח לך את דף המידע. תודה!
ארלוזורוב 118, חיפה 33276 טל 04-8650977 פקס 04-8641072

שם פרטי ומשפחה _____
ת.ז. _____ טל. _____
כתובת _____

הנני מצרפת בזאת 80 ש"ח עבור דמי חברות לשנה
 ו/או תרומה בסך: _____ ש"ח.

נשים בשחור
ממשיכות להפגין בכל הארץ!
חיפה כל שישי בין
13:00 - 14:00
בככר הגפן בן-גוריון.
בואי הצטרפי גם את!

מסעות

ناسف لعدم ذكر اسم
كاتبة مقال "النسوية في
ظل النزاعات المسلحة"
منال شلبي من العدد
السابق

קו חירום לקורבנות סחר בנשים
Информация, помощь и поддержка
женщинам, пострадавшим
от сексуальной эксплуатации и торговли

24 054-3008036

מתוך נאום שנישא בהפגנה למען השלום

סינמטק תל אביב – 2.12.06

מאת: נעמיקה ציון, שדרות

בראשית השבוע האחרון פתחתי לרווחה את חלון הברזל של חדר הביטחון שלי, שהיה סגור מזה חודשים רבים. חדר הביטחון, שהוא גם חדר העבודה שלי וגם "המרחב המוגן" שלי - נמלא באחת אור שמש. חשתי הקלה עצומה. רגעים ספורים לאחר מכן, וגם ביומיים הבאים עוד נחתו סבינו קאסמים, אבל משהו בתודעה כבר היה רגוע ואופטימי יותר. כך נכנסה לתוקפה הפסקת האש.

לא כל תושבי שדרות מחפשים נקמה. לא כל תושבי שדרות מבקשים "לגלח את בית חנון". לא כולם רוצים להיבנות מנהרות של דם פלשתיני. יש לנו מספיק על החשבון הזה. יותר מדי שנים. יותר מדי דם!

עבור רוב הנוכחים כאן הפסקת אש היא אירוע פוליטי חשוב. עבורנו - מבוגרים וילדים החיים בשדרות וביישובי עוטף עזה, כמו גם ברצועת עזה - זו היכולת האנושית הפשוטה לפתוח חלון (אם יש בכלל חלון כזה), ולהשתחרר, ולו רק לרגע, מתחושת החרדה הכרונית ואי הודאות המעיקה שהפכו להיות בני הלווייה הקבועים שלנו. קוראים לזה נורמאליות. הרשו לי לחלוק איתכם כמה תובנות ותחושות אישיות שמלוות אותי בשנה האחרונה. כמעט עשרים שנה אני חיה בשדרות. חמש שנים אני "נושמת" קאסמים. חלקם נפלו מטרים ספורים מביתי, ולראשונה בחיי התחורה לי משמעותו הרגשית של הביטוי: "פגעתי הלם וחרדה". כל החרדות היומיומיות שיוחצנו בנדיבות לציבור מוכרות גם לי. כל הריטואלים שנבנו סביב החרדות: לזנק למשמע כל רעש חריג, להביט לשמים בשעת צעידה בעיר. להישלף כמו אוטומט מן המיטה בשלוש לפנות בוקר ולרוץ לחדר המוגן. להמתין במתח לבום, לוודא שכולם בסדר. וחוזר חלילה.

ואף-על-פי-כן אני רוצה להשמיע קול קצת אחר. או לפחות שונה מהקולות הסטריאוטיפיים הממוחזרים השכם והערב בתקשורת. לא אומר כאן שום דבר חדש או מקורי שלא נטחן עד דק מעל כל במה פוליטית או תקשורתית. התוקף היחיד לדבריי הוא היותי תושבת שדרות.

אפתח ואומר, מחרידות אותי הקריאות החוזרות ונשנות "להחריב את בית חנון", "לגלח את עזה", "להחשיך ערים", "לסגור את המים". מחרידות כשהן נשמעות מפיו של ציבור מתוסכל. מחרידות הרבה יותר כשהן נשמעות מפיהם של אנשי ציבור, שרים, עיתונאים שמגלים אמפתיה. יש קריאות שאסור לגלות כלפיהן אמפתיה!! כשאתה חוזר כל כך הרבה פעמים על אותה קריאה, היא הופכת בלי שנרגיש ללגיטימית. לחלק מסדר יום. מה שצרב את האוזן לפני חמש שנים, הופך פתאום למוסיקה נסבלת, אחר כך למוסיקה ערבה. מתרגלים. מפחיד אותי המנגנון הזה של ההתרגלות. מפחיד יותר מהקאסמים. שדרות היא עיר רב-תרבותית, רב-שבתית. עיתונאים צריכים לנהוג משנה זהירות כשהם מתיימרים לשקף את "תחושות התושבים". לא כל תושבי שדרות מחפשים נקמה. לא כל תושבי שדרות מבקשים "לגלח את בית חנון". לא כולם רוצים להיבנות

מנהרות של דם פלשתיני. יש לנו מספיק על החשבון הזה. יותר מדי שנים. יותר מדי דם!

דווקא משום שאני נמנית על אלו המאמינים במדינת רווחה מתוקנת, חשוב לי לומר: מדינת ישראל אכן התנערה מאחריותה לתחומים רבים במשק, אבל היא לא התנערה מאחריותה לשדרות. התקשורת לא שכחה את שדרות. הציבור הישראלי לא נותר אדיש. הצבא לא התלהם פחות מפני שאנחנו תושבי הפריפריה ולא תושבי רמת אביב ג'. נהפוך הוא. התקשורת לפתה את שדרות בחיבוק אמפתי עד מחנק. הציבור על כל מגזריו גילה אכפתיות וסולידאריות, והרעף עלינו גשם של מחוות ומתנות. צה"ל כתש את רצועת עזה יומם ולילה. משרדי הממשלה שפכו כאן כסף. הרבה כסף. וכך אמורה המדינה להמשיך ולעשות עד שירווח. אבל בקיץ האחרון בחודש יוני, בשבוע בו הוקם אוהל המחאה בשדרות וכיוון את חיצינו נגד ממשלת ישראל, יצאו במקביל בני נוער בסיכון גבוה (ויש רבים כאלה בשדרות), להפגין בכיכר העיר. "איפה הכסף?", הם זעקו, כאשר נודע שמסגרות התמיכה שלהם עומדות להיסגר, והם עלולים למצוא את עצמם מושלכים לרחוב דווקא בשעת מצוקה זו. זו השאלה החשובה באמת והיא נותרה להדהד בחלל ללא מענה. לאן הולך הכסף? מהם סדרי העדיפויות: האם המערכות העירוניות נותנות מענה אמיתי ונכון לצרכים של העיר המותשת הזאת? הקאסם מייצר חרדות אמיתיות ושחיקה נפשית, אבל הוא משמש גם מיסוך מסוכן לבעיות חברתיות וכלכליות עמוקות לא פחות, שהעיר הזו צריכה להתמודד איתן.

באותו שבוע אומלל של חודש יוני, האיץ בנו שמעון פרס לשמור על איפוק, וזכה לכותרת המצערת: "קאסם שמאסם". לא נפילתי מהכיסא. הניסוח בודאי לא הצטיין בתבונה פוליטית, אבל התכנים והביקורת היו בהחלט ראויים לבדיקה. מה שפרס אמר בעצם הוא שאנדיקה היא לא תוכנית עבודה. שהרס ערים פלשתיניות איננו אינדה. מוטב לנו להתרכז במיגונה ובחיזוקה של שדרות, ולא רק לגרוף רווחים תקשורתיים קצרי מועד על חשבון העבודה האמיתית. העיר אכן מותשת אבל היא אינה נמצאת תחת איום קיומי.

מנהיגות לא צריכה ללבות היסטוריה, היא צריכה להרגיע. היא לא צריכה להתלהם, היא צריכה לסייע לכולנו לחיות במציאות מורכבת שאין בה פתרונות פלא, בודאי לא כוחניים. מנהיגות לא צריכה להחשיך עיר ולחסום כניסות, היא צריכה להמשיך את שגרת החיים ולשדר יציבות. היא לא צריכה למחרר להשבת את מערכת החינוך, היא צריכה לטפח ולחזק אותה. אחרי הכל, ילדים המשוטטים בחוץ, מוגנים פחות וחרדים יותר מילדים הנמצאים במסגרת יציבה ותומכת. מנהיגות אמצה יכולה להרחיק לכת, ולהמיר את הקריאות להתרת דמם של הפלשתינאים ביוזמות בלתי שגרתיות כמו מפגשי נוער משדרות ומעזה. השיח התקשורתי מתמכר זה שנים לפרדיגמת הכוח. בזה אחר זה צועדים בסך על מסכינו ביטחוניסטים חמורי סבר ו"לא מתנצלים", שפורשים בפנינו תוכניות מהפנטות למיגור הקאסם באמצעות חדירות עומק, פעולות קומנדו נועזות, ושלל רעיונות יצירתיים שדומה כאילו נלקחו מארסנל המבצעים של "שליחות קטלנית 2' או 'רמבו 3'. בזה אחר זה הם הגיחו בשנה

האחרונה אל שדרות, והמיקרופון קלט את הגיגיהם בהתמסרות חסרת עכבות. גם השפה העברית גויסה זה מכבר ועיצבה אינוונטר של מילים "תקניות" שנוקו מסנטימנטים מיותרים, ואפשרו את הדיווח הסלקטיבי על הנעשה בשטחים. התקשורת שיתפה פעולה בציינות והעברית נולדה מחדש, ממורקת וקלה להגיה. "חישוף", "פעולות הנדסיות", "בלתי מעורבים".

מקוממים אותי שכנינו הפלשתינאים שממחזרים שוב ושוב טעויות היסטוריות ולא משכילים לבנות ריביירה בעזה במקום לירות עלינו קאסמים. בכך, הם חורצים את דינם של מיליוני "בלתי מעורבים" לחרפה נוראה עוד יותר מזה שהם ממלא חיים בה. אבל מי שזרע רוח בארבעים שנות כיבוש - סופו שיקצור סופה, וזו מתרגשת לנגד עינינו ולא מרפה, כן, גם אחרי ההתנתקות. המציאות הולכת ומסתבכת,

הקאסם מייצר חרדות אמיתיות ושחיקה נפשית, אבל הוא משמש גם מיסוך מסוכן לבעיות חברתיות וכלכליות עמוקות לא פחות, שהעיר הזו צריכה להתמודד איתן.

ולמדינת ישראל יש אחריות כבדה, כבדה מדי, להסתבכות הזאת.

בכל פעם שהשתרר קצת שקט בשנים האחרונות או הושגו הבנות, הגיח החיסול "הממוקד" הבא של מבוקש בכיר או זוט, ושדרות נכנסה לכוננות ספיגה. למי העילים כל החיסולים הללו? איזה ביטחון קנינו לעצמנו בסופו של יום חוץ מהמטח הבא? אחר כך בא הבלץ הגדול. חודשים לא עצמנו עין. לא רק בגלל הקאסמים. צה"ל כתש את "מרחבי השיגור" 24 שעות ביממה מן היס, האוויר והיבשה. לילות חסרי מנוח לשדרות וליישובי הסביבה. חלום בלהות לתושבי רצועת עזה. ירי בלתי פוסק וחסר תוחלת. על מי? על מה? לשם מה? למי זה הועיל? איזה הישגים ביטחוניים הישגנו?

אהוד אולמרט ועמיר פרץ, הדבר הנורא שקרה לנו האזרחים, הוא שחדלנו להאמין. תנו לנו תקווה שיש במה להאמין. אפשרו לנו לפתוח חלון. את החלון בחדר המוגן, וחלון הזדמנויות וחלון לדיאלוג. הפסיקו את מדיניות החיסולים. אל תובילו אותנו בכחש פופוליסטי של עוד כוח ועוד כוח. זה לא מרגיע, זה מעורר אימה!!

דברו איתם כבר!! בערוצים סמויים ובערוצים גלויים. הציעו יוזמה מדינית יצירתית. שיברו את המיתוס הכוזב של "אין עם מי לדבר", שבו מסממים אותנו חדשות לבקרים פוליטיקאים ציניים ודובריהם הנאמנים בתקשורת. שיברו את פרדיגמת החד-גדיא המטורף הזה. הכל כבר נוסה עד זרא. השוחט שחט את השור והאש שרפה את המקל שחבט בכלב שנשך לחתול שטרף את הגדי. ורק המים עוד לא כיבו את האש.

נסו לפחות באמת ובתמים, בלי מורא וללא תנאים מוקדמים את האופציה המדינית, את אופציית ההידברות. זוהי חובתכם האזרחית!! זוהי חובתכם המוסרית!! שאם לא כן, עיבודה המצמית של חוה אלברשטיין לשיר החד-גדיא הידוע, יחתום את המציאות שלנו כפי שאני חותמת את הנאום הזה: "שוב מתחילים מהתחלה".